

пзхатъ са самы въ работытъ (народны); препоръчватъ са за най-потрѣбны, и, съ-кога, досадителны, трѣба да са пкдѣжтъ като тѣзи тукъ муха.»

Нека сичко туй служи като прологъ и епи-логъ на комедіята, развезката на която ний са обрекохмы да дадемъ — и си стоимъ на думата.

ЕДИНЪТЪ КРАЙ ОТЪ

РАЗВЕЗКАТА

На Комедіята Г-на П. Р. С.

— 0 —

« За злоствѣстныя челоувѣкъ нѣ-ма нѣкой почтенъ, нито за по-вържностныя има нѣкой ученъ.»

(СТАРА СЕНТЕНЦИЯ.)

Въ единъ отъ послѣднитъ броѣве на « Чита-лище » отъ 30 Януарія, между другытъ новы книгы (Лѣгоструй, Читанка и едно отворено Писмо), Г-нъ Славейковъ, който са крые задъ редакціята на този журналъ, ималъ добрината да каже нѣщо и за нашата драма « Велizarій », както и за брошюрата ни, писана по поводъ на критиката Г-на Н. Бончева въ периоди-ческото списаніе на Бѣм. Книжевно Друже-ство отъ 1871 год.